

DE ZWAKTE DER STERKEN

DOOR NANNIE VAN WEHL.

Aan jou wil ik dit alles schrijven, aan jou alleen, mijn lieve, die spoedig heen zal gaan. Want jij hebt afgerekend met kracht en zwakheid beide; je zult me niet meten naar je kracht en niet oordeelen naar je zwakte.

Ik ben een van de sterken op de wereld. Er zijn veel, veel meer zwakker dan sterker!

Het lot heeft me geplaatst in het kleine menschleger, het leger der sterken, maar dat kleine legertje is nooit bijeen; want het lot voert ons allen heen, door de legioenen van het groote menschleger, de zwakken.

Het lot heeft me met kracht en sterkte geteekend. Nietwaar, mijn lieve — niemand zal zich tegenover mij vergissen in welk menschenleger ik behoer. Zoo groot en sterk gebouwd, met een onveranderlijken bos op de wangen, een onveranderlijken glans in de oogen en dien brutalen glimlach die me vaak zelf verrast en verschrikt en me tot mijn spiegelbeeld deed zeggen:

„Groote Hemel — vind ik 't hier dan werkelijk zoo'n lusthof? —”

Er is in mij een onnitroebaar geloof aan de verantwoordelijkheid, die op de schouders van ons, de sterken rust. Wie heeft me die verantwoordelijkheid in de ziel gebrand? Deden menschen dit — of stempelde de Schepper zelve dit zegel in ons hart, op onze zielen?

En nu ben ik gezonden in het groote menschenleven, gevoerd door de legioenen heen van de zwakken. —

Toen zijn ze allen op me afgekomen, al de moeden, de zwakken, de lijdenden.

En ze hebben gezegd: „Hier is het pak van mijn lijden — *ik* bezwijk er onder. Draag *gij* het nu voor me, 't is voor u niets, je bent zoo sterk, zoo sterk —”

Nu is 't met dat overnemen der lijdenslasten wel zóó gesteld, dat nooit de oorspronkelijke drager vrij van lasten wordt, maar zijn vracht verlichten, dat kunnen we toch wel.

Zoo deelde ik vele lasten, en altijd maar meer, altijd maar meer — ik was immers zoo sterk.

Ik heb dit niet uit liefde gedaan. Mijn lieve, als ik zulk een heilige was, zou ik dit niet van mezelf vertellen. Ik deed dit alles, omdat ik moest, omdat mijn Schepper, die me met kracht en sterkte bedeed had, mij 't in 't hart, op de ziel had gebrand.

En zoo ging ik maar voort en steeds meer legde men op mijn schouders. —

Zij, de zwakken, die veel droegen, ze wankelden, ze rustten soms, ze gooiden met een vloek hun last af.

Maar als *ik* wankelde, hoonlachten ze, of dachten, dat ik hen voor den gek hield, hen nadeed, spotte te midden van hun leed. —

Als *ik* uitrustte langs den kant van den weg, kwamen al die bleeke gezichten, die dorre gestalten om me staan en uit honderden glanslooze oogen spraken verwijten me tegen. —

En als *ik* mijn last wilde afwerpen, dan brandde me in 't hart, op de ziel, het merk der sterkte, dat mijn Schepper daar gestempeld had.

En zoo moest ik wel voortgaan, zonder wankelen, zonder rusten, en geen gedachte mocht in me zijn aan 't afwerpen mijner lasten. —

Maar een mensch blijft een mensch, en aan alles in hem komt een einde. —

En zoo zou waarschijnlijk toch wel 't oogenblik gekomen zijn, dat ik wankelde, of neerzat, of mijn lasten ongeduldig afwierp — Als er niet een gestalte op me was toegekomen, nog vermoediger dan de anderen, en zeer zwaar beladen.

Deze gaf me geen deel van zijn last. Geheel alleen bleef hij die dragen. Doch hij smeekte me, toen hij mijn trouwelooze gedachten ried: „In den naam van God, laat je wil niet versagen! Al dien tijd is mijn wil gesteund door den jouwe, neen, méér nog, ze zijn tot één geworden, jouw wil is mijn wil, en hoe zal ik nu staan, als *jij* valt! Jij sterke, sterke! Ik heb toch óók mijn trots, vaak heb ik gewankeld en vaak gerust, maar gevallen ben ik nog niet! Verneder me niet zóó!”

En wat moest ik toen doen? Staan blijven, voortgaan, niet wankelen, niet rusten!

En nu, mijn lieve, tegen jou alleen wil ik zeggen, dat ik moede ben, stervensmoede.

Je zult me niet uitlachen, me niet honen, je zult de eerste en eenige zijn, die dit gelooft, en ook zal het stempel der sterken in me niet branden, als ik 't jou zeg.

Want met kracht en zwakheid beiden heb je afgerekend.

Zie, ik heb maar even aan mijn vermoeidheid toegegeven. Toen mijn hoofd met een zucht van vermoeidheid gelegd tegen je borst.

Even, even toegelaten, dat al wat steeds gespannen in me is, zich ontspande.

En terwijl weet ik weer, dat 't volgend oogenblik me zal zien voortgaan, hoog opgericht als altijd, met den onveranderlijken bos op de wangen, den onverdoofbaren glans in de oogen, den brutalen glimlach op 't gelaat, alsof ik 't hier op deze rampzalige aarde zoo genotvol vond.

Want God heeft me tot een sterke gemaakt en onverbiddelijk is Zijn bevel, dat ik me zal gedragen, zooals 't een sterke betaamt.

En als je zult heengegaan zijn, en ik mocht komen te weenen, zoodat de anderen 't zien, dan zullen ze schouderophalend zeggen:

„'t Was maar een klein zwak ding, dat dood ging — bespottelijk, dat die sterke daar om schreit — enfin — die kan wel een stootje velen!”

Mijn lieve, mijn lieve, dan zal ik mijn tranen wegslikken en mijn lach zal brutaler dan ooit verschijnen, helderder dan ooit schateren.

Alles omdat ik dat moet doen, wijl ik een sterke ben!